

# PROFETUL

KAHLIL GIBRAN

ALMUSTAFA, cel ales și mult iubit, care era aurora propriei sale zile, așteptase timp de doisprezece ani în cetatea Orphales revenirea corabiei ce urma să-l readucă în insula-i natală.

Și, în al doisprezecelea an, în a șaptea zi de Ielool, în luna recoltelor, el se sui pe colina din afara zidurilor orașului și privi peste mare; și zări sosind cu ceața, corabia lui.

Atunci porțile inimii brusc I se deschiseseră și bucuria-i zburdă departe pe mare. Și închise ochii și în tăcerea sufletului se rugă adânc.

Apoi, coborând colina, fu cuprins de tristețe și gândi în inima sa:

„Cum aș putea să plec liniștit și fără părere de rău? Nu. Nicicum nu se poate să părăsesc această cetate fără ca sufletu-mi să sângereze.

Lungi au fost zilele de amărăciune pe care le-am trăit între zidurile-i, lungi nopțile singurătății; dar cine poate să-și abandoneze amărăciunea și singurătatea fără părere de rău?

Pe aceste străzi am risipit prea mult din spiritul meu și prea numeroși sunt copiii așteptării mele care merg goi printre aceste coline și deci nu mă pot desprinde de ei fără o dureroasă apăsare.

Fiindcă toate acestea nu-s doar veșmântul pe care acum să-l arunc, ci-i însăși pielea pe care mi-o smulg cu mâinile-mi proprii.

Și nu-i doar un gând pe care să-l uit în urma mea, ci-i o inimă împlânzită de foame și de sete.

O, dar nu pot rămâne mai mult.

Marea, care cheamă la sine toate lucrurile, iată, mă cere și trebuie să plec.

Fiindcă a rămâne, acum, când orele ard în noapte, înseamnă să mă las prins în cristalul gerului și să rămân încremenit ca într-o scoică.

Bucuros ași lua cu mine totul de-aici. Dar cum ași putea?

O voce nu poate lua cu sine limba, nici buzele care i-au dat aripă.

Ea trebuie să se înalțe singură în ether.

Numai singur, fără cuibul său, vulturul va zbura spre Soare.”

Apoi, când ajunse la poalele colinei, se întoarse iarăși spre mare, își văzu corabia apropiindu-se de port, iar la prova, marinarii, oamenii pământurilor natale.

Și sufletul său striga spre el, iar el zise:

„Fii ai mamei mele străvechi, voi, călăreți ai valurilor,

De câte ori ați navigat în visurile mele! Și acum, iată-vă sosind la trezirea mea, care-i visul meu cel mai scump.

Iată-mă-s gata de plecare, cu nerăbdarea în aripile desfăcute, așteptând vântul.

Mai vreau, doar, să respir o ultimă adiere din acest aer calm, să mai arunc o ultimă privire îndrăgostită în urmă,

Apoi voi fi în mijlocul vostru, năier între năieri,

Și tu, mare amară, mamă veșnic neadormită,

Care singură aduci pace și libertate țărmului și fluviului,

Acest fluviu care doar o cotitură mai are de făcut, o clipă doar spre a mai murmura în această lumină,

Iar apoi voi sosi la tine, asemenea picăturii fără de margini în oceanul fără de hotare...”

Și, în timp ce mergea, el văzu în depărtare bărbați și femei părăsindu-și ogoarele și viile, grăbindu-se spre porțile cetății,

Le auzi vocile rostindu-i numele, strigându-se de la un ogor la altul, vestindu-se despre sosirea corabiei sale.

Și el își spuse :

„Ziua plecării mele trebuie să fie cea a culesului roadelor?

Oare nu se va spune că înserarea nu-i, în fapt, decât răsăritul meu?

Și ce îi voi dăruia celui ce și-a lăsat plugul în mijlocul ogorului, sau celui care a oprit roata teascului său?

N-ar trebui, oare, ca inima mea să devină pomul greu de fructele pe care să le culeg spre a le împărți acestora?

Și n-ar trebui, deci, ca dorințele-mi să țâșnească asemenea izvorului, spre a le putea umple cupele?

Sunt eu o harpă pe care mâna celui Puternic să o poată atinge, ori un fluier prin care suflarea-i să cânte?

Or, eu nu sunt decât un căutător de tăceri și ce comoară am găsit în tăcerile mele, pe care să o împart cu încredere?

Dacă astăzi este ziua culesului roadelor, în care câmpuri mi-am aruncat sămânța și în ce anotimpuri uitate?

Și dacă, într-adevăr, a sosit vremea să-mi ridic lampa, nu flacăra mea va arde aici.

Goală și întunecoasă voi înălța lampa mea,

Iar paznicul nopții o va umple cu ulei și tot el o va aprinde...”

Acestor gânduri le dădu glas. Însă multe îi rămăseseră în inimă, nerostite. Fiindcă lui însuși nu-și putea revela taina cea mai adâncă.

Și când intra în cetate, mulțimea îl întâmpină strigându-i numele ca într-un glas,

Iar bătrânii cetății înaintară și spuseseră:

„Nu te îndepărta de la noi,

Tu, care ai fost splendoarea amiezii luminându-ne amurgul, tu, care cu tinerețea ta, ai dăruit visuri visului nostru,

Tu nu ești, printre noi, nici străin, nici oaspete, ci fiul nostru cel preaiubit;

O, fie ca ochii noștri să nu fie lipsiți de chipul tău.”

Iar preoții și preotesele îi ziseseră:

„Nu lăsa valurile mării să ne mai despartă de aici înainte, iar anii pe care i-am petrecut împreună să rămână doar amintire.

Fiindcă tu ai umblat printre noi asemenea unui spirit și umbra ta a revărsat lumină peste chipurile noastre.

Ce mult te-am iubit! Ci dragostea noastră era mută și ascunsă.

Dar acum iubirea noastră cu glas puternic te cheamă și ar vrea să ți se arate întreagă.

Deoarece așa se întâmplă întotdeauna cu o astfel de dragoste: nu-i cunoaștem adevărata adâncime decât în clipa despărțirii.”

Apoi veniră și alții și îl implorară. Ci el nu le răspunsese nimic. Înclină doar capul; iar cei ce erau în preajma lui văzură cum lacrimile îi cădeau pe piept.

Și împreună cu mulțimea, el se întoarse în marea piață din fața templului.

Atunci ieși din sanctuar o femeie pe numele său Almitra. Și era o prezicătoare.

Iar el o privi cu adâncă duioșie, fiindcă ea fusese cea care, prima, îl urmărise și care crezuse în el din prima zi în cetatea aceea.

Și ea I se înclină, zicându-i:

„Profet al Domnului, în căutarea celor necuprinse, îndelung I scrutat orizonturile, pentru a-ți descoperi corabia.

Și acum, iată, corabia ta a sosit și trebuie să pleci.

Adâncă este așteptarea spre țara amintirilor tale, spre raiul arzătoarelor dorințe, iar dragostea noastră nu ar vrea să te lege, nici nevoile noastre să te rețină aici.

Totuși, înainte de a ne părăsi, am dori să ne vorbești și să ne dezvălui câte ceva din adevărurile tale.

Iar noi le vom dăruia copiilor, iar aceștia nepoților noștri și ele nu vor pieri niciodată.

Fiindcă, în singurătatea ta, vegheat-ai zilelor noastre și, în veghea ta, ai ascultat suspinele și râsetele somnului nostru.

Acum, arată-te, dar, nouă și vorbește-ne despre tot ce ai descoperit, despre ceea ce se află între naștere și moarte.”

Și el răspunse:

„Omeni din Orphales, despre ce v-aș putea vorbi dacă nu despre ceea ce vă învolutează acum sufletele?”

Atunci Almitra zise: „Vorbește-ne despre **Iubire**.”

Iar el își înălță capul privind mulțimea și o tăcere adâncă pogorî peste toți. Apoi, cu o voce mare, începu:

„Când Iubirea vă face semn, urmați-i îndemnul,  
Chiar dacă drumurile-i sunt grele și prăpăstioase,  
Și când aripile-i vă cuprind, supuneți-vă ei,  
Chiar dacă sabia ascunsă-n penajul-i v-ar putea răni,  
Iar dacă vocea-i vă vorbește, dați-i crezare,

Chiar dacă vocea-i ar putea să vă sfarme visurile, asemenea vântului din miazănoapte care vă pustiește grădinile.

Fiindcă, precum iubirea vă încunună, ea trebuie să vă și crucifice. Precum vă face să creșteți, ea trebuie să vă și rezeze uscăciunile.

Precum ea se ridică până la înălțimea voastră, alintându-vă ramurile cele mai fragile care freacă în lumina Soarelui,

Tot la fel va răzbate până în adâncul rădăcinilor voastre, zdruncinând încheștarea lor cu pământul.

Asemeni snopilor de grâu, ea vă secără.

Vă treieră pentru a vă descoji.

Vă vântură spre a vă curăța de pleavă.

Vă macină până la înălbirea făinii.

Vă frământă până ajungeți foarte supuși,

Ca apoi să vă hărăzească focului său și să puteți deveni pâinea sfântă la ospățul divin.

Toate acestea vi le va da Iubirea, pentru ca, astfel, să vă puteți cunoaște tainele inimii și astfel să deveniți o parte din inima Vieții.

Dar dacă, stăpâniți de teamă, veți căuta doar tihna și plăcerea dragostei,

Atunci e mai bine să vă acoperiți goliciunea și să ieșiți din treierul Iubirii,

Spre a vă întoarce în lumea fără de anotimpuri, unde veți râde, dar nu cu întreaga voastră bucurie și unde veți plânge, dar nu în toate lacrimile voastre.

Iubirea nu se dăruie decât pe sine și nu ia decât de la sine.

Iubirea nu stăpânește și nu vrea să fie stăpânită,

Fiindcă Iubirii îi este de ajuns Iubirea.

Când iubiți, nu trebuie să spuneți: „Creatorul e în inima mea”, ci mai degrabă: „Eu sunt în inima Creatorului”,

Și să nu credeți că puteți croi singuri drumul Iubirii, fiindcă Iubirea, dacă o meritați, vă va arăta drumul ea însăși.

Iubirea nu are nici o altă dorință decât aceea de a se împlini.  
Dar dacă iubești și trebuie să ai dorințe, fie ca ele acestea să fie:  
Să te topești și să devii izvor ce sursurul în noapte-și cântă,  
Să cunoști durerea prea marii duioșii,  
Să fii rănit de înțelegerea Iubirii,  
Să sângerezi de bunăvoie și bucurându-te,  
Să te trezești în zori cu inima întraripată și să înalți mulțumire pentru încă o zi de Iubire,  
Să te odihnești la ceasul amiezii și să cugeți la extazul Iubirii,  
Să te întorci împăcat acasă la ora amurgului,  
Și apoi, să dormi înălțând în inimă o rugă pentru cel iubit, iar pe buze un cântec de laudă.”

Atunci Almitra vorbi din nou: „Dar despre **Căsătorie**, Stăpâne?”

Și drept răspuns, el zise:

„V-ați născut împreună și împreună veți rămâne pentru totdeauna.  
Veți rămâne împreună până ce albele aripi ale morții vă vor împrăștia zilele.  
Da, veți fi împreună până și în tăcuta memorie a lui Dumnezeu.  
Dar este bine să existe spații în acest împreună al vostru.  
Pentru ca vânturile cerurilor să poată dansa printre voi.

Iubiți-vă unul pe altul, dar nu faceți din Iubire o opreliște,  
Fie, mai degrabă, o mare vâlurind între țărmurile sufletelor voastre.  
Umpleți-vă, unul altuia, cupa, dar nu beți dintr-o singură cupă.  
Împărțiți-vă pâinea, dar nu mâncați din aceeași bucată.  
Cântați și dansați și veseliți-vă laolaltă, dar faceți ca fiecare să rămână singur,  
Întocmai cum strunele lăutei sunt singure, în timp ce vibrează în aceeași armonie.

Dăruiți-vă inimile, fără a le lăsa, însă, una în paza celeilalte,  
Pentru că numai mâna vieții vă poate cuprinde inimile  
Și țineți-vă alături, dar nu chiar așa de aproape,  
Căci coloanele templului înălțate-s la anume distanță,  
Iar stejarul și chiparosul nu cresc unul în umbra celuilalt.”

Iar o femeie care purta un prunc în brațe spuse: „Vorbește-ne despre **Copii**”.

Și el glăsui:

„Copiii voștri nu sunt copiii voștri.  
Ei sunt fiii și fiicele dorului Vieții de ea însăși îndrăgostită.  
Ei vin prin voi dar nu din voi  
Și, deși sunt cu voi, ei nu sunt ai voștri.

Puteți să le dați dragostea, nu însă și gândurile voastre,  
Fiindcă ei au gândurile lor.  
Le puteți găzdui trupul dar nu și sufletul,

Fiindcă sufletele lor locuiesc în casa zilei de mâine, pe care voi nu o puteți vizita nici chiar în vis.

Puteți năzui să fiți ca ei, dar nu căutați să-i faceți asemenea vouă,  
Pentru că viața nu merge înapoi, nici zăbovește în ziua de ieri.

Voi sunteți arcul din care copiii voștri, ca niște săgeți vii, sunt azvârliți  
Pe drumul nesfârșirii. Arcașul vede ținta și cu puterea Lui vă încordează, astfel ca săgețile-i să poată zbura iute și departe.

Și puterea voastră, prin mâna Arcașului, să vă aducă bucurie,  
Căci, precum El iubește săgeata călătoare, tot la fel iubește și arcul cel statornic.”

Atunci, un om bogat zise: „Vorbește-ne despre **Daruri.**”

Și el răspunse, zicând:

„Nu dați decât puțin, când dați din ce-i al vostru.

Numai dând din voi înșivă, dați cu adevărat.

Pentru că, spuneți-mi, ce-s averile voastre decât niște lucruri pe care le păstrați cu strășnicie, crezând că mâine veți avea nevoie de ele?

Iar mâine, ce-i va aduce ziua de mâine câinelui prevăzător foarte, ascunzând oasele în nisipul mișcător, în timp ce-i urmează pe pelerini către orașul sfânt?

Și ce este frica de sărăcie, dacă nu sărăcia însăși?

Iar groaza de sete, în preajma fântânilor pline, nu-i oare setea cea mai nestinsă?

Sunt unii care dau puțin din belșugul pe care îl au și aceasta pentru a li se recunoaște dărnicia, însă acea dorință ascunsă umilește darul făcut.

Sunt, apoi, alții care, puțin având, dau totul.

Aceștia cred în viață și în mărinimia vieții, iar sacul lor niciodată nu-i gol.

Ei sunt cei ce dau cu bucurie, iar bucuria le este răsplata cea mare.

Dar sunt și din cei ce dau cu durere și doar durerea rămâne botezul acestora.

În sfârșit, sunt cei ce dau fără a simți nici durere, nici bucurie, necunoscându-și virtuțile.

Ei sunt asemenea mirtului din vale, care își răspândește parfumul în spațiu.

Prin mâinile unor asemenea făpturi vorbește Dumnezeu și dindărătul ochilor acestora El surâde Pământului.

E bine să dai când ți se cere, dar și mai bine fără să ți se ceară, din înțelegere.

Iar pentru cei dornici să dea, a-i căuta pe necăjiți este o bucurie mai mare decât darul însuși.

Fiindcă, se află, oare, vreun lucru pe care să ți-l refuzi?

O, desigur, tot ceea ce îți aparține va fi dăruit într-o zi,

Deci, dă acum, în anotimpul dărnicii tale, iar nu în cel al moștenitorilor tăi.

Deseori spuneți: „Am să dau, dar numai acelora care merită.”

Pomii din livezile voastre nu spun, însă, astfel și nici turmele din imașuri.

Ele dau ca să poată trăi, fiindcă a păstra înseamnă a pieri.

Desigur, cel care-și merită zilele și nopțile, merită totul și din partea voastră.

Iar cel care a meritat să bea din oceanul vieții, are tot dreptul să-și umple cupa și din micul vostru pârau.

Există oare merit mai mare decât acel ce stă în curajul și încrederea de a primi milostenie?

Și cine vă credeți voi, pentru ca oamenii să-și sfâșâie pieptul și să lepede orgoliul, ca să le puteți vedea meritele și mândria terfelită?

Luați aminte, ca mai întâi voi să meritați a fi dăruitorul și instrumentul dărniceii,  
Pentru că, într-adevăr, viața e cea care dă viață, în timp ce voi, care vă socotiți binefăcători,  
nu sunteți decât martorii acesteia.

Iar voi care primiți – și cu toții primiți! – nu vă luați povara vreunei recunoștințe spre a nu  
vă pune de bunăvoie un jug vouă și celor ce dăruie.

Înălțați-vă, mai degrabă cu cel care dă, primindu-i darurile ca pe niște aripi,  
Fiindcă, a ține prea mult seama de datoriile voastre, înseamnă a vă îndoi de generozitatea  
dăruitorului, care are pământul mărinimos drept mamă și a cărui tată însuși Creatorul este.”

Și un bătrân, stăpânul unui han, zise: „Vorbește-ne despre **Mâncare și Băutură.**”

Iar el dădu răspuns:

„O, dacă ați putea trăi din aroma pământului și, asemenea plantelor, să vă îndestulați cu  
lumină!

Dar dacă trebuie să ucideți pentru a mânca și să furați mieilor și iezilor laptele de la mamele  
lor pentru a vă potoli setea, atunci faceți din acestea un act de sfințenie.

Și fie-vă masa un altar pe care cei puri și nevinovați din păduri și câmpii sunt jertfiți, pentru  
tot ce este mai pur și încă mai nevinovat din om.

Atunci când ucideți o vietate șoptiți-i în cugetul vostru:

„Aceeși putere care te dă morții, mă va ucide și pe mine, și eu, la rândul meu, voi fi  
devorat,

Fiindcă legea care te dă mâinilor mele, mă va da apoi unor mâini și mai puternice,  
Sângele tău, ca și sângele meu, nu este decât vlaga care hrănește arborele cerului”.

Când, cu gura însetată, mușcați dintr-un măr, spuneți-i în cugetul vostru :

„Semințele tale vor trăi în trupul meu și mâine mugurii tăi vor înflori în inima mea.  
Și împreună ne vom veseli în toate anotimpurile”.

Toamna, când culegeți viile și vă stoarceți mustul strugurilor, să ziceți în sinea voastră:

„Și eu, la fel, sunt o vie și rodul meu va fi cules și stors

Și ca și vinul cel nou voi fi depus în vasele veșniciei.”

Iar în iarnă, când veți pitroci vinul, să tresalte în inima voastră un cântec pentru fiecare  
cupă.

Și să aveți în fiecare melodie câte un gând, pentru zilele toamnei, pentru vie și pentru  
teascuri.”

Atunci un lucrător spuse: „Vorbește-ne despre **Muncă.**”

Și el răspunse zicând:

„Munciți spre a vă ține pasul cu ritmul pământului și cu sufletul său,

Fiindcă a trândăvi înseamnă să rămâneți străini anotimpurilor, să ieșiți din alaiul vieții care  
înaintează majestuos și în nobilă supunere spre infinit.

Când munciți deveniți un fluier, prin care murmurul orelor se schimbă în cântece,

Care dintre voi ar dori să fie o trestie mută și liniștită, atunci când totul cântă la unison?

Totdeauna vi s-a spus că munca este un blestem și truda o nenorocire,

Ci eu vă asigur că, muncind, transpuneți în faptă o părțică din cel mai îndepărtat vis al  
pământului, care v-a fost hărăzit când acest vis s-a născut.

Și rămânând uniți în muncă, iubiți viața cu adevărat  
Și iubind viața prin muncă, înseamnă că ați fost inițiați în cea mai lăuntrică taină a trăirii.  
Dar dacă, în durere fiind, vă veți blestema ceasul nașterii, iar povara cărnii o veți simți ca un stigmat pe fruntea voastră, atunci, vă asigur, numai sudoarea vă va spăla păcatul de pe chip.

Vi s-a mai spus, cum că viața-i doar întuneric și în slăbiciunea voastră repetați mereu spusele celor sleiți de puteri

Ci eu vă spun că viața-i într-adevăr un întuneric numai atunci când e lipsită de dăruire,  
Că orice dăruire este oarbă când nu există știință,  
Că orice știință este zadarnică dacă-i lipsită de muncă,  
Că orice muncă este goală fără de dragoste,  
Iar când munciți cu dragoste vă legați de voi înșivă, unul de altul și, împreună, față de Creator.

Dar ce înseamnă să muncești cu dragoste?  
Înseamnă să țeși stofa cu fire toarse din sufletul tău, ca și când iubita-ți ar trebui să o poarte,  
Înseamnă să clădești o casă cu tragere de inimă, ca și când iubita-ți ar trebui să o locuiască,  
Înseamnă să semeni boabele cu duioșie, iar spicele să le seceri cu bucurie, ca și când iubita-ți ar trebui să mănânce pâinea caldă,  
Înseamnă să pui în toate lucrurile pe care le faci o fărâmă din sufletul tău  
Și să știi că toți morții fericiți se țin în preajma ta, veghindu-te.

Adesea v-am auzit zicând, ca și când ați fi vorbit în somn: „Cel ce taie marmura și care află în aceasta însuși chipul sufletului său, e mai presus decât cel ce trudește pe ogor,

Iar cel care prinde curcubeul și îl așterne pe pânză spre a reda imaginea omului, e mai presus decât cel ce croiește sandale pentru picioarele noastre”.

Ci, eu vă vorbesc, nu însă în somn, ci treaz, în plină zi, că vântul nu grăiește mai melodios bătrânului stejar decât celui mai nezărit fir de iarbă

Și doar acela este mare care știe să transforme vocea vântului într-un cântec ce se aude și mai alinător datorită dragostei sale.

Munca este dragostea scoasă la lumină

Și, dacă nu poți să muncești cu dragoste ci cu scârbă, atunci mai bine părăsește lucrul tău și așează-te la poarta templului spre a primi pomană de la cei care cu bucurie muncesc

Iar dacă, cu nepăsare, vei face pâinea, va fi o pâine amară, care nu va potoli decât pe jumătate foamea omului.

Deoarece dacă, fără tragere de inimă, vei stoarce mustul din struguri, atunci nepăsarea ta ca o otravă se va răspândi în acel vin.

Și chiar dacă vei cânta asemeni îngerilor, dar nu vei iubi cântecul, auzul oamenilor va rămâne surd la glasul zilei ca și la acel al nopții”.

Atunci o femeie zise: „Vorbește-ne despre **Bucurie** și despre **Tristețe**”.

Iar el răspunse:

„Bucuria este tristețea fără mască

Și însăși fântâna din care a țâșnit râsul vostru, a fost adesea plină de lacrimi.

Și cum ar putea să fie altfel?

Cu cât mai adânc vă sapă-n ființă tristețea, cu atât mai multă bucurie veți cuprinde în voi.

Cupa în care vă așteaptă vinul, nu este, oare, aceeași pe care focul a ars-o în cuptorul olarului?

Iar alăuta care vă alină sufletul, nu este același lemn, mai înainte, chinuit de cuțit?

Când sunteți veseli, scrutați-vă adâncul inimii și veți afla că ceea ce vă umple de bucurie nu-i altceva decât ceea ce și tristețea v-a dăruit.

Când sunteți triști, iarăși scrutați-vă inima și veți vedea că, într-adevăr, lacrimile vin de la ceea ce, cândva, desfătarea voastră fusese.

Unii dintre voi spun: „Bucuria este mai mare decât tristețea”, iar alții zic: „Nu, tristețea este mai mare decât bucuria”.

Ci, iată, eu vă încredințez că ele sunt de nedespărțit.

Împreună sosesc în casa voastră și, când una se așează cu voi la masă, nu uitați, cealaltă în patul vostru s-a și culcat.

Într-adevăr, sunteți în cumpănă, asemenea unei balanțe, între bucuriile și tristețile voastre.

Numai când sunteți goliți de voi înșivă, talerele sunt nemișcate și în echilibru.

Când, însă, paznicul comorii vă va ridica spre a-și cântări aurul și argintul, va trebui ca bucuria și tristețea voastră să se ridice ori să scoboare”.

Atunci un zidar înaintă și spuse: „Vorbește-ne despre **Case.**”

Iar el răspunse grăind:

„Durați-vă din visuri un refugiu undeva, în deșert, înainte de a vă înălța o casă între zidurile cetății.

Fiindcă, așa cum în amurg vă înturnați la vetrele voastre, tot astfel revine călătorul în voi, cel care-i mereu îndepărtat și singur.

Casa este corpul vostru mai mare,

Ea crește în miezul zilei și doarme în tăcerea nopții și nu-i lipsită de vise. Oare casa voastră nu visează, iar în vis nu părăsește ea cetatea pentru un crâng sau pentru o colină?

O, dacă ași putea să adun în căușul palmei mele casele voastre și, ca semănătorul, să le împrăștii în păduri și prin livezi!

Faceți ca văile să fie străzile voastre, iar înverzitele cărări, ulicioarele, spre a vă căuta unul pe altul printre viile rodind, aromele pământului adunându-le în veșmintele voastre.

Dar nu a sosit, încă, timpul acestora!

În teama lor, străbunii v-au strâns prea aproape unul de altul, iar această teamă va mai dura încă un timp. Atâta timp cât zidurile cetății vor separa vetrele de ogoarele voastre.

Ci, spuneți-mi, oameni din Orphales, ce păstrați în aceste case? Și ce ascundeți îndărătul ușilor închise?

Aveți pacea, tihnitul impuls care să vă dezvăluie însăși puterea voastră?

Aveți amintiri, acele bolți strălucitoare, care se arcuiesc peste vârfurile amețitoare ale spiritului?

Aveți frumusețea, care întoarce inima lucrurilor din lemn și din piatră, către muntele sfânt?

Spuneți-mi, aveți în casele voastre toate acestea?

Sau nu aveți decât bunul trai, lăcomia bunului trai, acea dorință ascunsă, care vă intră în casă, de parcă ar fi fost poftită, rămânându-vă oaspete iar apoi stăpân definitiv?

Da, lăcomia vă subjugă, cu furca și cu biciul, preschimbând în niște biete păpuși chiar și cele mi nobile dorințe ale voastre.

Fiindcă, deși mâinile-i sunt de mătase, inima sa e de fier.

Ea vă leagă până vă adoarme, numai pentru a se așeza alături pe pernă, spre a-și râde apoi de demnitatea cărnii.

Ea își bate joc de simțurile voastre și le culcă în vată ca pe niște vase fragile.

Într-adevăr, lăcomia bunului trai ucide pasiunile sufletului și însoțește, apoi, rânjind, convoiul lor funerar.

Dar voi, copii ai spațiului, voi, cei cu somnul neliniștit, voi nu veți fi nici prinșii, nici îmblânziții,

Casa voastră nu va fi ancoră, ci catarg,

Ea nu va fi nici vâlul sclipitor care acoperă rana, ci pleoapa care proteguie ochiul.

Voi nu vă veți strânge aripile înainte să puteți trece prin porți, nici nu veți pleca fruntea spre a nu vă lovi de grinzile caselor, nici nu vă veți opri respirația de teamă să nu se crape, prăbușindu-se,

Nu, nu veți locui în morminte făurite de către morți pentru cei vii.

Chiar înălțate cu măreție și splendoare, casele voastre nu vor ști să vă cuprindă tainele, nici să vă adăpostească dorințele,

Fiindcă, gândiți-vă, ceea ce este de necuprins în voi, locuiește în castelul cerului, a cărui ușă e ceața dimineții, ale cărui ferești sunt cântecele și tăcerile nopții.”

Și un țesător: „Vorbește-ne despre **Veșminte**”.

Iar el răspunde: „Veșmintele ascund o mare parte a frumuseții voastre, dar nu vă acoperă urâtenia.

Și cu toate că, prin veșminte, căutați adăpost tainelor voastre, riscați a găsi doar un ham și un lanț.

Fie ca soarele și vântul să îmbrățișeze mai mult pielea trupului vostru și mai puțin veșmintele.

Deoarece suflul vieții este în soare, iar mâinile trăirii în adierea vântului.

Unii dintre voi zic: „Vântul dinspre miazănoapte este cel care ne-a țesut hainele pe care le purtăm”.

Ci, eu vă spun: „Da, este vântul dinspre miazănoapte, însă rușinea fost-a meseria lui și moleșirea nervilor așa cu care le-a însăilat.

Și când lucru-i a fost săvârșit, el a răs în pădure”.

Nu uitați că pudoarea nu-i decât o pavază împotriva privirilor pângăritoare,

Iar când pângărirea dispare, ce devine pudoarea dacă nu o piedică și o pată rușinoasă a spiritului?

Și, iarăși, nu uitați că pământul este bucuros să vă simtă picioarele goale, sărutându-le și că vânturile s-ar juca voioase cu pletele voastre.”

Iar un neguțător înaintă și spuse: „Vorbește-ne despre a **Cumpăra și a Vinde**.”

Iar el, răspunzând, zise:

„Pentru voi pământul își dăruie rodul și nimic nu v-ar lipsi dacă ați ști cum să vă îndestulați.

Schimbând între voi darurile pământului, veți afla abundență și prisos veți afla.

Cu toate acestea, dacă schimbul nu se face din dragoste și dreptate binevoitoare, unii vor ajunge la nesațiu, alții vor fi înfometăți.

Când vă întâlniți în târg, voi cei ce trudiți pe mare, pe ogoare și în podgorii cu țesătorii, cu olarii și vânzătorii de arome,

Invocați atunci spiritul-stăpân al Pământului să vină printre voi spre a binecuvânta cântarul și socotirea mărfurilor ce le vindeți unii altora.

Și să nu îngăduiți deloc celor cu mâinile goale să ia parte la învoielile voastre, ei care își vând cuvintele în schimbul muncii voastre.

Acestor oameni spuneți-le:

„Veniți cu noi pe ogoare, ori mergeți cu frații noștri pe mare și aruncați-vă năvoadele, Fiindcă, precum nouă, așa și vouă, atât marea, cât și pământul vă vor dăruia cu generozitate.”

Și dacă vin cântăreții și dansatorii și cei din fluier zicând, prețuiți-le de asemeni ofertele,

Pentru că sunt, asemeni vouă, culegători de fructe și tămâie, iar ceea ce vă oferă, deși plăsmuire de vis, veșmânt este și hrană pentru suflete.

Și, înainte de a părăsi târgul, trebuie să vedeți dacă nu cumva cineva n-a plecat cu mâinile goale.

Fiindcă spiritul-stăpân al Pământului nu-și va afla liniștea pe aripile vântului câtă vreme nevoile celor mai mici dintre voi nu vor fi alinate.”

Atunci unul dintre judecătorii cetății zise: „Vorbește-ne despre **Crimă și despre Pedepsă.**”

Și el răspunse, zicând:

„Acestea se întâmplă când judecata voastră rătăcește în vânt,

Fiindcă numai din nesocotință aduceți prejudicii altora și deci, vouă înșivă,

Iar pentru aceste prejudicii trebuie apoi să bateți la ușile dregătorilor și să așteptați în dispreț.

Precum Oceanul este Eul vostru divin:

El rămâne pururi imaculat

Și asemeni etherului el nu-și desfășoară decât aripile.

Ca Soarele este Eul vostru divin,

El nu cunoaște drumurile cârțiței, nici nu caută ascunzătorile șarpelui.

Iar Eul divin nu e singur în firea voastră:

Multe în voi sunt omenești, dar multe nu sunt încă ale omului

Ci se arată asemenea unui pigmeu diform, care merge buimac, prin ceață în căutarea propriei sale deșteptări.

Acum, despre omul din voi ași vrea să vorbesc,

Fiindcă omul, iar nu Eul vostru divin și nici pigmeul rătăcind prin ceață, este cel care cunoaște crima și pedepsirea crimei.

Adesea v-am auzit vorbind despre cel care comite un lucru rău ca și cum nu ar fi unul dintre ai voștri, ci un străin printre voi, un intrus în lumea voastră.

Ci eu vă spun că, precum cel sfânt și cel drept nu pot să se înalțe deasupra a ceea ce este mai înălțător în fiecare dintre voi,

Tot astfel și cel rău și cel slab nu pot cădea mai jos decât ceea ce aveți mai josnic fiecare dinte voi,

Și precum o singură frunză nu se ofilește decât cu tăcuta învoire a întregului arbore,

Tot astfel răufăcătorul nu poate să comită crima decât cu consimțământul secret al vostru, al tuturor.

Fiindcă, asemeni unei procesiuni, înaintați împreună spre Eul vostru divin,

Voi sunteți drumul, dar și drumeții.

Iar când unul dintre voi cade, acesta-i pentru cei care sunt în urma lui, prevenindu-i că o piatră le împiedică trecerea.

Da, dar el cade și pentru cei aflați înaintea lui, care, cu toate că au pasul mai iute și mai sigur, nu au înlăturat piatra din cale.

Și iată încă de ce cuvântul trebuie să apese greu pe cugetele voastre:

Cel ucis nu rămâne nevinovat față de propria-i moarte,

La fel cum cel prădat nu-i nevinovat că a fost jefuit,  
Și cel drept nu-i neștiutor de fărădelegile celui rău,  
Iar cel care are mâinile curate, nu rămâne nepătat de fapta trădătorului.  
Da, vinovatul este uneori victima ofensei  
Și, mai adesea, condamnatul suportă pedeapsa și pentru cel nevinovat ca și pentru cel fără de cusur.

Fiindcă nu puteți despărți pe cel drept de cel nedrept, nici pe cel bun de cel rău,  
Amândoi stau în fața Soarelui asemenea firelor, alb și negru, întrețesute,  
Iar când firul negru s-a rupt, țesătorul controlează întreaga țesătură și, de asemenea, războiul de țesut.

Dar dacă unul dintre voi încearcă să judece o soție infidelă,  
Să pună atunci în balanță și inima bărbatului acesteia și, astfel, să-i măsoare cu grijă sufletul,

Și, la fel, cel care vrea să-l biciuiască pe ofensator, să privească și în sufletul celui ofensat,  
Iar dacă cineva dintre voi pedepsește în numele dreptății, împlântând securea în copacul răului, să ia aminte și la rădăcini,

Va găsi, acolo-n adânc, rădăcinile binelui și ale răului, ale purtătorului de fructe și ale celui sterp, îmbrățișându-se în inima tăcută a pământului.

Iar voi, judecători, care vreți să fiți dreți,

Ce judecată veți pronunța împotriva celui care, cu toate că cinstit cu trupul, este hoț în sufletul său?

Ce pedeapsă veți hotărî celui care răpune trușește pe cineva atunci când el însuși este vătămat sufletește?

Și cum veți urmări pe cel care prin faptele sale se arată a fi de rea credință și opresor,  
Dar el însuși, la rându-i, este jignit și batjocorit?

Și, cum veți pedepsi pe cei a căror remușcare este deja mai mare decât răul comis?

Remușcarea nu este oare pedeapsa dată, astfel, chiar de legea căreia voiți a-i sluji?

Totuși, nu puteți pune remușcarea pe seama celui vinovat, nici să o scoateți din inima vinovatului.

Fiindcă, de la sine, remușcarea va țipa, în tăcerea nopții, pentru ca oamenii să se trezească și să se privească în față.

Iar voi, cei care voiți a înțelege dreptatea, cum veți reuși aceasta, dacă nu veți privi toate faptele în plină lumină?

Atunci numai veți pricepe că cel drept și cel decăzut nu sunt decât un singur om stând drept în crepusculul dintre noaptea eului-pigmeu și ziua eului-divin

Și că piatra unghiulară a templului nu-i cu nimic mai presus decât cea din adâncul temeliei”.

Apoi un jurist spuse: „Dar în ceea ce privește **Legile**, Stăpâne?”

Și el grăi:

„Vă complaceți în a stabili Legi,

Dar vă complaceți și mai mult în a le călca.

Asemeni copiilor care se joacă pe țărmul oceanului și care, cu perseverență construiesc cetăți de nisip și pe care tot ei le distrug, rânând.

Dar, în timp ce înălțați aceste turnuri, oceanul aduce și mai mult nisip,

Iar când le dărmați, oceanul râde cu voi.

Într-adevăr, oceanul râde întotdeauna cu cei inocenți.

Dar ce e cu cei pentru care viața nu-i un ocean și pentru care legile omului nu sunt doar turnuri de nisip,

Pentru care viața este o stâncă, iar legea o daltă cu care voiesc a sculpta după propria asemănare?

Ce putem spune despre ologul care-i urăște pe dansatori?

Sau despre boul care-și iubește jugul, văzând în căpriorii și elanul pădurilor făpturi rătăcite sau vagaboande?

Dar despre bătrânul șarpe care nu-și mai poate lepăda pielea și care-i numește pe ceilalți, mai tinerii, despuiați și fără de pudoare?

Și despre cel care, devreme sosit la nuntă, se ghiftuie repede și, obosit apoi, se ridică afirmând că orice petrecere-i un păcat și orice nuntaș un păcătos?

Ce pot spune aici despre aceștia decât că și ei stau în lumină, dar cu spatele la Soare?

Ei nu-și văd decât umbrele, iar umbrele lor sunt legile după care trăiesc.

Și ce este Soarele pentru ei, dacă nu doar izvorătorul de umbre?

Și ce-nseamnă pentru aceștia recunoașterea legilor, dacă nu faptul de a îngenunchia și a-și desena pe pământ propriile umbre?

Iar voi care mergeți doar cu fața spre Soare, ce imagini oglindite de pământ vă pot păstra?

Ori voi, care călătoriți după vânt, ce giruetă va orienta drumul vostru?

Care lege omenească vă va încătușa, dacă veți sfărma jugul de porțile închisorilor?

De care legi vă veți teme, dacă veți dansa fără ca nici un lanț de fier să vă împiedice?

Și cine va putea să vă dea în judecată dacă vă veți sfâșia veșmintele, dar nu le veți azvârli în calea altora?

Oameni din Orphales, puteți să ascundeți tamburul și să desfaceți corzile lirei, dar cine va putea interzice vreodată ciocârliei să cânte?

Și un orator zise: „Vorbește-ne despre **Libertate**”.

Iar el răspunse:

„La porțile orașului ca și-nlăuntrul caselor v-am văzut prosternându-vă în adorarea propriei voastre libertăți,

Asemenea sclavilor care se umilesc înaintea unui tiran, pe care îl glorifică, în timp ce el îi zdrobește.

Da, în grădina templului, ca și în umbra cetății, i-am văzut pe cei mai liberi dintre voi ducându-și libertatea ca un jug, purtând-o asemenea cătușelor.

Și inima-mi sângera de durere, fiindcă voi nu veți fi liberi decât atunci când însăși dorința de a ajunge la libertate va fi pentru voi un ham și când veți înceta a mai vorbi de libertate ca despre o țintă, ca despre o desăvârșire.

Veți fi liberi în adevăr nu doar când zilele vă vor fi fără de griji, iar nopțile fără de dorințe ori fără de chinuri,

Ci, mai degrabă, când aceste lucruri vă vor cuprinde viața și când vă veți ridica deasupra lor goi și fără de piedici.

Dar cum vă veți ridica deasupra zilelor și nopților voastre, dacă nu veți rupe lanțurile cu care, în zorii înțelegerii voastre, v-ați și încărcat ora amiezii?

Într-adevăr, ceea ce numiți libertate este cel mai puternic dintre aceste lanțuri, cu toate că verigile-i strălucesc în soare, luându-vă ochii.

Și ce sunt acestea dacă nu fragmente din voi înșivă, pe care vreți să le îndepărtați spre a deveni liberi?

Or, dacă e nedreaptă legea pe care voiți a o aboli, această lege a fost scrisă cu însăși mâna voastră pe propria frunte

Și dacă nu o veți putea șterge, arzându-vă cărțile legilor, nici spălând mințile judecătorilor, chiar dacă veți revărsa asupra-le nesfârșirea mării.

Iar dacă e un despot pe care voiți a-l detrona, luați aminte mai întâi dacă tronul acestuia a fost definitiv distrus în inima voastră.

Fiindcă, spuneți-mi, cum ar putea un tiran să-i domine pe cei liberi și mândri, dacă nu ar exista o tiranie în propria lor libertate și o umilință în propria lor mândrie?

Și dacă există o îngrijorare pe care voiți a o alunga, aceasta a fost aleasă de voi înșivă, mai degrabă decât v-a fost impusă,

Iar dacă există o frică pe care vreți a o risipi, locul acesteia este în inima voastră și nu în mâna temutului tiran.

Dar cum vă veți ridica deasupra zilelor și nopților voastre, dacă nu veți rupe lanțurile cu care, în zorii înțelegerii voastre, v-ați și încărcat ora amiezii?

Într-adevăr, toate lucrurile amestecate sunt în firea voastră intimă într-o constantă semiîmbrățișare, cele dorite cu cele nedorite, cele ce vă repugnă cu cele nespuse de plăcute,

Acestea toate laolaltă în voi sălășluiesc – lumini și umbre – perechi în strânsă unire.

Iar când umbra se destramă și dispare, lumina care întârzie devine umbra altei lumini

Și, astfel, libertatea voastră, pierzându-și piedicile, devine ea însăși piedica unei și mai mari libertăți.”

Iar o preoteasă îl rugă, zicând: „Vorbește-ne despre **Rațiune** și despre **Pasiuni**”.

Și el răspunse:

„Sufletul vostru, adeseori, este un câmp de luptă, unde rațiunea și judecata se înfruntă cu pasiunile și poftele voastre.

Pot fi eu pacificatorul sufletului vostru, spre a schimba ura și dușmănia din voi în unitate și melodie?

Dar cum ași reuși, afară numai dacă voi înșivă nu sunteți, de asemeni, liniștitorii, ceva mai mult, prieteni ai chipului vostru interior?

Rațiunea și pasiunea sunt cârma și pânzele sufletului vostru mereu navigând.

Dacă pânzele și cârma voastră se rup, nu puteți decât să vă clătinați pe valuri la întâmplare, ori să rămâneți prinși în impas în mijlocul mării,

Fiindcă rațiunea, de una singură domnind, restrânge întregul elan; și pasiunea, liber lăsată, e o flacăra arzând până la propria-i mistuire.

De aceea, fie ca sufletul vostru să-și exalte rațiunea până la înălțimea pasiunii, pentru ca astfel să poată cânta,

Iar rațiunea să vă conducă pasiunea astfel încât aceasta să poată dăinui în permanentă reînviere și ca pasărea Phoenix să renască din propria-i cenușă.

Potrivit e să dați rațiunii și pasiunii aceeași prețuire, ca și când ați face-o pentru doi oaspeți iubiți în casa voastră aflându-se,

Cu siguranță, nu veți onora pe unul în dauna celuilalt, pentru că, dând mai multă atenție unuia, veți pierde dragostea și încrederea amândouă.

Când, printre coline, vă odihniți la umbra răcoroasă a plopilor argintii, împărtășindu-vă din pacea ogoarelor și a pajiștilor până în zări întinzându-se – atunci inima voastră să spună în taină: „Creatorul se odihnește în rațiunea sa”.

Iar atunci când bubuie furtuna, când vântul năprasnic zdruncină pădurea și când tunetul și fulgerul proclamă măreția cerului, atunci inima voastră să șoptească smerindu-se: „Creatorul se frământă în pasiunea sa.”

Și, fiindcă sunteți un suflu în sfera celui Puternic și o frunză în pădurea acestuia, asemeni lui trebuie să vă odihniți în rațiune și să vă mișcați în miezul pasiunilor”

Atunci o femeie îndrăzni: „Vorbește-ne despre Durere”.

Și el începu:

„Prin durere se sparge cochilia care vă acoperă judecata.

Precum sâmburele fructului trebuie să se crape, ca astfel miezul de taină să se poată dăruia Soarelui: așa trebuie să vă cunoașteți durerea.

Și numai așa veți izbuti să vă păstrați inima în înflorirea miracolului zilnic al vieții:

Numai așa durerea nu vă va părea mai puțin miraculoasă decât bucuria:

Iar voi veți accepta vârstele inimii, precum totdeauna ați acceptat anotimpurile trecând peste câmpiile voastre

Și veți veghea cu seninătate de-a lungul tristeții iernilor voastre.

O mare parte din durere voi înșivă ați ales-o,

Ea este doctoria amară cu ajutorul căreia neștiutul vraci din fiecare tămăduiește Eul bolnav, Mărturisiți-vă, așadar, acestuia și sorbiți-i leacul în tăcere și liniște,

Fiindcă mâna-i, cu toate că grea și dură, este condusă de mâna binevoitoare a celui Nevăzut.

Iar cupa pe care v-o oferă, chiar dacă vă arde buzele, a fost modelată din lutul pe care Olarul l-a muiat cu propriile sfinte lacrimi.”

Apoi un bărbat spuse: „Vorbește-ne despre **Conștiința de sine**”.

Și el răspunse, zicând:

„Inimile voastre cunosc în tăcere taina zilelor și a nopților,

Dar urechile fiecăruia însetează după sunetul cunoașterii din inima voastră.

Ci voi ați vrea să cunoașteți în cuvinte ceea ce deja știți din gânduri,

Ați dori să atingeți cu degetele trupul gol al viselor voastre.

Și este bine că voiți aceasta.

Izvorul ascuns al sufletului trebuie să țâșnească și apoi să alerge murmurând către mare

Iar comoara adâncurilor voastre fără sfârșit vrea ochilor să se arate,

Ci nu există balanță pentru a cântări necunoscuta voastră comoară

Și nu cercetați adâncurile conștiinței voastre nici cu prăjina, nici cu sonda,

Fiindcă Eul omului este ca un ocean fără hotare și de nemăsurat.

Nu spuneți nicicând „Am aflat Adevărul” ci mai curând „Am aflat un Adevăr”.

Nu spuneți „am găsit cărarea sufletului” ci, mai degrabă, „Am găsit sufletul drumețind pe îngusta-mi cărare”.

Pentru că sufletul aleargă pe toate cărările.

El nu călătorește pe o anumită linie, nici nu crește asemenea trestiei,

Sufletul se desface precum un lotus în petale fără de număr”.

Atunci un dascăl îl rugă: „Vorbește-ne despre **Învățătură**”.

Și el începu:

„Nici un om nu poate să vă descopere nimic, afară numai de ceea ce zace pe jumătate adormit, în zorii conștiinței voastre.

Învățătorul care pășește în umbra templului, printre discipoli, nu dăruie acestora din înțelepciunea-i, cât mai degrabă din dragostea și din credința sa.

Dacă este cu adevărat învățat, el nu-i îndeamnă să intre în casa înțelepciunii sale, ci mai degrabă-i aduce pe fiecare în parte în pragul propriei sale înțelepciuni.

Astronomul vă poate vorbi de înțelegerea sa asupra spațiului, dar nu vă va putea să vă dea înțelegerea care-i numai a sa.

Muzicianul poate cânta pentru voi din ritmul care există pretutindeni în spațiu, dar el nu poate da auzul cuprinzător de ritmuri și nici vocea care să-i fie ecou.

Iar cel priceput în știința cifrelor vă poate vorbi despre domeniul măsurii și greutateii, dar nu vă poate conduce acolo,

Fiindcă viziunea unui om nu poate împrumuta aripile altui semen al său

Și, precum fiecare dintre voi stă singur în conștiința Creatorului, la fel, fiecare dintre voi trebuie să rămână singur în conștiința sa despre Creator și în cunoașterea celor pământești.”

Și un adolescent îndrăzni: „Vorbește-ne despre **Prietenie**”.

Și el zise:

„Prietenul – este răspunsul dat nevoilor voastre.

El este ogorul pe care îl semănați cu dragoste și îl secerați din recunoștință,

El este căminul și masa voastră,

Fiindcă la el veniți, asemeni flămânzilor, căutându-l pentru oaza de liniște.

Când prietenul își descoperă gândul, nu vă înclinați spre „nu”-ul sinelui vostru, nici nu-i refuzați acel „da” așteptat,

Iar când este închis în el, inima voastră nu încetează a-i asculta inima.

Pentru că în prietenie, toate gândurile, toate dorințele, toate așteptările se nasc în tăcere și se împart într-o bucurie mută.

Nu vă întristați când vă despărțiți de prietenul vostru,

Fiindcă tot ceea ce prețuiți cel mai mult la el, vă poate fi mai limpede în absența-i, precum pentru un alpinist muntele apare cel mai deslușit de văzut din depărtarea câmpiei

Și nu aflați alt țel în prietenie decât adâncirea în spirit.

Pentru că dragostea care caută altceva decât revelația propriului mister, numai e dragoste, ci-i ca o plasă în care, aruncată fiind, cade doar ceea ce-i de prisos.

Tot ce aveți mai bun în voi înșivă pentru prietenul vostru să fie,

Dacă el trebuie să cunoască refluxul mării voastre, atunci să cunoască și fluxul

Și la ce-i bun prietenul dacă îl căutați doar pentru pierdere de vreme?

Căutați-l totdeauna pentru a vă trăi cu adevărat clipele,

Fiindcă-i rostul lui să vă umple nevoile dar nu și vidul din voi

Și în desfătarea prieteniei, domnească râsul și bucuriile împărtășite.

Pentru că în roua măruntelor lucruri inima își află dimineța și prospețimea.”

Atunci un literat spuse: ”Vorbește-ne despre **Cuvânt**”.

Iar el începu:

„Vorbiți atunci când încetați a mai avea liniște cu propriile gânduri,

Când nu mai puteți rămâne în singurătatea inimii, viața vi se mută pe buze, iar sunetele sunt un divertisment spre trecerea timpului.

Și, de cele mai multe ori, în discursurile voastre, gândirea vă este pe jumătate ucisă,  
Fiindcă gândirea este o pasăre a înălțimilor, care, în colivia cuvintelor, izbutește doar să-și desfășoare aripile, dar nu poate zbura.

Unii dintre voi, din teama de a fi singuri, caută tovarășia vorbăreților.

Tăcerea singurătății le dezvăluie acestora Eul lor în toată goliciunea sa și ar dori să fugă de ei înșiși.

Unii dintre voi vorbesc și, fără să știe și fără premeditare, dau la iveală un adevăr pe care ei înșiși nu-l înțeleg.

Mai sunt alții care păstrează în ei adevărul, însă nu-l dau pe seama cuvintelor,

În firea acestora spiritul sălășluiește în ritmul tăcerii.

Când îți întâlnești prietenul pe marginea drumului, ori în târg, fie ca spiritul să-ți anime buzele și să-ți călăuzească limba,

Fie ca vocea-i prin vocea ta să grăiască auzului firii sale.

Numai astfel sufletul tău va păstra adevărul inimii tale, așa cum buchetul vinului este cel care stăruie.

Chiar și când i-ai uitat culoarea, iar cupa de mult nu mai este”.

Și un astronom întrebă: „Stăpâne, dar despre **Timp**?”

Iar el răspunse:

„Ați vrea să măsurați timpul, cel nesfârșit și nemăsurat,

Ați dori să vă adaptați viața și chiar să vă dirijați mersul spiritului după cel al orelor și anotimpurilor,

Și ați vrea să vă faceți din timp un râu, pe țărmul căruia stând, să-i priviți trecerea.

În acest timp, însă, atemporalul din voi este conștient de fără-de-timpul vieții,

Se știe că astăzi nu-i decât amintirea lui ieri, în timp ce mâine este visul clipei de față.

Și că acel care cântă și contemplă în voi, este încă fixat în hotarele primei clipe, cea care a semănat stelele în spațiu.

Cine dintre voi nu simte că puterea de a iubi îi este fără de margini?

Cu toate acestea, cine nu simte că chiar această dragoste, cu toate că de necuprins, închisă-i în miezul firii sale și neizvorând dintr-un gând de dragoste spre alt gând de dragoste, nici dintr-un gest de iubire spre un alt gest de iubire?

Iar timpul nu-i oare asemeni dragostei, invizibil și fără de măsură?

Dar dacă, în gândirea voastră, trebuie să împărțiți timpul în anotimpuri, faceți ca fiecare anotimp să le cuprindă pe toate celelalte,

Și ca prezentul să îmbrățișeze trecutul cu amintirea și viitorul cu năzuința.

Ci, unul din bătrânii cetății spuse:

„Vorbește-ne despre **Bine și despre Rău.**”

Și el răspunse:

„Despre Binele care sălășluiește în voi ași putea vorbi, dar nu și despre rău.

Fiindcă răul ce-i, oare, dacă nu binele chinuit de propria-i foame și de propria-i sete?

Într-adevăr, când binele este hămesit, el își caută hrana chiar în cele mai întunecate hrube, iar când este însetat se adapă chiar din apă moartă.

Sunteți buni când sunteți una cu voi înșivă,

Totuși, când nu sunteți numai cu voi înșivă nu sunteți răi,  
Pentru că o casă învrăjbită nu-i un cuib de hoți, ea nu este decât o casă învrăjbită,  
Iar o corabie fără cârmaci poate rătăci fără scop printre stânci, fără să se scufunde.

Sunteți buni când încercați să dăruiti din voi înșivă.

Totuși nu sunteți răi când căutați să câștigați pentru voi înșivă,

Fiindcă atunci când căutați un câștig, nu sunteți decât o rădăcină care, prinzându-se de pământ, se hrănește din sânul acestuia.

Desigur, fructul nu poate spune rădăcinii: „Fii asemeni mie, plină și rumenă, dăruind fără oprire din abundența ta.”

Fiindcă, pentru un fruct a dăruii este o nevoie, așa cum pentru o rădăcină a primi este o nevoie.

Sunteți buni când sunteți pe deplin treji în discursurile voastre,

Totuși nu sunteți răi când picotiți, când limba vi se clatină amețită

Și chiar un discurs cu poticneli poate fortifica o limbă slabă.

Sunteți buni când cu pas ferm, întreprinzători, mergeți spre scopul propus,

Totuși nu sunteți răi când vă îndreptați într-acolo șchiopătând, pentru că, chiar cei ce șchioapătă nu rămân în urmă.

Însă cei care sunteți puternici și iuți, feriți-vă să șchiopătați în fața celor schilozi, cu gândul că le faceți plăcere.

Sunteți buni în nenumărate feluri și nu sunteți numai decât răi când nu sunteți buni,

Nu faceți decât să hoinăriți și să leneviți.

Ce păcat că nici cerbii nu pot învăța broaștele țestoase să fugă precum vântul!

În dorul după eul vostru uriaș vă stă bunătatea, iar această năzuință trăiește în voi toți.

La unii, însă, bunătatea e ca un torent care se prăvale furtunos spre mare, ducând cu el tainele colinelor și cântecele pădurilor.

Iar la alții, asemenea-i unui biet pârâiaș, care se pierde în meandre, ocolind și întârziind înaintea de a atinge țărmul mării.

Dar cel cu năzuința arzătoare să nu zică, cumva, celui a cărui dorință este domoală:

„Pentru ce ești încet și leneș?”

Fiindcă cei buni nu-i întreabă pe cel gol „Unde ți-s hainele?” nici pe cel fără de acoperiș „Ce s-a întâmplat cu casa ta?”

Atunci o altă preoteasă zise: „Vorbește-ne despre **Rugăciune.**”

Iar el răspunse acestea:

”Vă rugați în clipele de deznădejde și de nevoie. Oh, de v-ați ruga, de asemeni, în plinătatea bucuriei și în zilele ce vă sunt îmbelșugate!

Fiindcă rugăciunea ce-i oare dacă nu expansiunea firii voastre în etherul mereu trăitor?

Și dacă, spre ușurarea voastră, stă faptul că aruncați în spațiu întunericul din voi, este de asemeni, spre desfătarea voastră să răspândiți zorii din sufletul vostru.

Iar dacă nu puteți decât să plângeți când sufletul vă chiamă la rugăciune, aceasta trebuie să vă îmboldească iar și iar, în pofida lacrimilor, până veți veni râzând la ea.

Când vă rugați, vă și înălțați, pentru a-i întâlni în văzduh pe cei care, asemeni vouă, la aceeași oră se roagă și pe cei care în afara timpului de rugă, nu-i puteți întâlni.

Se cuvine, de aceea, ca întâlnirea voastră în templul nevăzut să fie numai pentru starea de extaz și dulce comuniune,

Fiindcă dacă veți intra în acest templu doar pentru a cere, nu veți primi nimic,  
Iar dacă doar spre a vă umili, nu vă veți înălța,  
Sau chiar dacă veți intra spre a implora fericirea pentru semenii voștri, nu veți fi auziți.  
E destul numai, să intrați în acest templu nevăzut.

Nu ași putea să vă învăț cum să vă rugați cu ajutorul cuvintelor.

Cel Nevăzut nu ascultă vorbele voastre, afară doar dacă El însuși le pronunță, prin buzele voastre.

Și n-ași putea să vă învăț rugăciunile mărilor, ale pădurilor și ale munților,  
Însă voi, care v-ați născut în munți, ori în păduri, sau pe mări, puteți afla aceste rugăciuni în inima voastră.

Iar dacă veți asculta, numai, în taina nopții le veți auzi șoptind în tăcere:

„Creatorule, tu, care ești eul nostru înaripat, în firea noastră voința ta voiește,

În dorința noastră dorința ta arde,

Puterea ta e în noi, dorind să ne schimbe nopțile – care ale tale sunt – în zile, care ale tale sunt, de asemenea.

Noi nu putem să-ți cerem nimic, deoarece tu ne cunoști trebuințele înainte ca ele să se ivit înlăuntrul nostru.

Tu ești trebuința noastră și, dăruindu-ne cât mai mult din tine, totul ne dăruie.

Atunci un sihastru, care venea în cetate o dată pe an, înaintă și spuse:

„Vorbește-ne despre **Plăcere**.”

Și el răspunse, zicând:

„Plăcerea e un cânt de libertate,

Însă nu-i libertatea,

Ea este înflorirea dorințelor,

Dar nu-i încă fructul acestora,

Este o adâncime chemând către o înălțime,

Dar nu-i abisul și nici vârful dorit,

Ea este prizonierul care-și ia zborul,

Dar încă nu-i spațiul care să-l învăluie.

Da, într-adevăr, plăcerea este un cânt de libertate

Și cu simțire ași dori să vi-l cânt din toată inima. Nu ași voi, însă, nicicum să vă pierdeți inimile în cântul acesta.

Printre tinerii voștri, unii caută plăcerea ca și când aceasta ar fi totul și de aceea sunt judecați și pedepsiți.

În ceea ce mă privește, nu i-ași judeca și nu i-ași pedepsi, vreau doar să-i văd căutând,

Fiindcă ei vor găsi plăcerea, dar nu numai atât.

Șapte sunt surorile acesteia, iar cea mai mică dintre ele este mai frumoasă decât plăcerea.

Nu ați auzit oare, povestindu-se de omul care, tot scormonind pământul în căutare de rădăcini, a descoperit o comoară?

Știu că unii dintre cei vârstnici își amintesc de trecutele lor plăceri cu regret, ca de niște greșeli făptuite la beție,

Ci, regretul este numai umbra spiritului, dar nu și pedepsirea lui.

Aceștia ar trebui să-și amintească de trecutele plăceri cu mulțumire, ca și când s-ar bucura de recolta unei veri bogate.

Totuși, dacă regretul le dă puteri, lăsați-i întru acesta.

Mai sunt, apoi, printre voi, unii, nici tineri pentru a căuta, dar nici bătrâni pentru a-și aminti  
Și în teama de a căuta și în cea de a-și aminti, fig de orice plăcere, ca nu cumva astfel să-și neglijeze sufletul sau să-l jignească.

Or, chiar această îndârjită renunțare este însăși plăcerea lor,

Astfel că și ei, asemeni celorlalți, găsesc o comoară atunci când, cu mâini nerăbdătoare, caută doar rădăcini.

Și acum spuneți-mi, rogu-vă, cine-i acel ce poate jigni spiritul?

Privighetoarea cu cântecul jignește cumva liniștea nopții ori licuriciul stelele?

Iar flacăra voastră, ori fumul vostru pot împovăra baterea vântului?

Sau poate credeți că spiritul e asemeni unui lac liniștit, pe care-l puteți tulbura cu un toiag?

Adesea, refuzându-vă plăcerea, nu faceți decât să o adunați în tainele firii voastre.

Se știe, doar, că ceea ce ni se pare uitat așteaptă ziua de mâine.

Însuși corpul vostru își cunoaște moștenirea și adevărata-i nevoie și nu vrea să fie dezamăgit.

Iar corpul e harpa sufletului vostru,

Și de voi depinde ca să obțineți de la ea o muzică dulce ori sunete fără de noimă.

Acum știu că vă întrebați în inima voastră: „Cum să deosebim ceea ce-i bun în plăcere de ceea ce nu-i?”

Mergeți pe ogoare și în grădinile voastre și învățați ce este plăcerea, privind cum albinele culeg mierea din flori.

Însă aici e, de asemeni și plăcerea florilor de a-și dărui nectarul albinelor,

Fiindcă pentru albine, florile sunt o fântână a vieții,

Iar pentru flori, albinele sunt solii dragostei

Și pentru amândouă, albină și floare, a da și a primi plăcerea sunt o datorie și extaz.

Oameni din Orphales, fiți în plăcerile voastre asemeni florilor, asemeni albinelor.”

Apoi un poet zise: „Vorbește-ne despre **Frumusețe**.”

Iar el răspunse:

„Unde căutați voi frumusețea și cum o găsiți, dacă nu este ea însăși calea și cel ce vă îndrumă spre ea?

Și cum puteți vorbi despre frumusețe dacă ea însăși nu e țesătura cuvintelor voastre?

Cei mârniți, ca și cei loviți zic: „Frumusețea este bună și dulce,

Asemeni unei tinere mame, speriată de propria-i glorie, ea trece printre noi.”

Iar cei pasionați spun: „Nu, frumusețea este un lucru care ține de putere și teroare.

Asemeni furtunii, ea zdruncină pământul sub picioarele noastre și cerul deasupra frunților.”

Cei obosiți și cei slabi zic: „Frumusețea este făcută din dulci murmure, ea vorbește în spiritul nostru.

Vocea-i se dăruie tăcerilor noastre, precum lumina subțire care freamătă în teama-i de umbră.”

Iar zgomotoșii spun: „Noi i-am auzit strigătele printre munți.

Și cu strigătele-i veni ră bocănitul copitelor, vâjâitul aripilor și răgetele leilor.”

Noaptea, cei ce veghează cetatea zic: „Frumusețea se va arăta din răsărit odată cu aurora.”

În timp ce, la amiază, muncitorii și drumeții spun: „Noi am văzut-o aplecându-se peste pământ din ferestrele apusului.”

Iarna, cei înzăpeziți spun: „Ea va veni odată cu primăvara zburând peste coline.”

Iar în zăpușeala verii, secerătorii zic: „Am văzut-o legănându-se cu frunzele toamnei și am zărit apoi o pulbere de nea în pletele sale.”

Toate aceste lucruri le-ați spus despre frumusețe,

Dar, de fapt, nu ați vorbit despre ea, ci doar despre dorințele voastre neîmplinite,

Iar frumusețea nu-i o dorință, ci un extaz,

Ea nu-i gura însetată, nici mâna care cere,

Ea nu are chipul pe care ați dori să-l vedeți, nici vorba pe care ați dori s-o ascultați.

Ci, mai degrabă, este chipul pe care-l vedeți chiar dacă închideți ochii, sau cântecul pe care-l auziți chiar dacă vă astupați urechile.

Frumusețea nu-i seva de sub coaja crăpată a trunchiului, nici aripa alăturată unei gheare,

Ci, mai degrabă, o grădină mereu înflorită, un nor de îngeri fără oprire zburând.

Oameni din Orphales, frumusețea este viața arătându-și sacrul său chip.

Ci voi sunteți viața și voi sunteți voalul de pe chipu-i.

Frumusețea este eternitatea contemplându-se în oglindă.

Ci voi sunteți eternitatea și tot voi oglinda.”

Atunci un preot bătrân spuse:”Vorbește-ne despre **Religie.**”

Iar el zise:

„Dar, oare, am vorbit altceva până acum?

Religia nu-i oare orice act, sau orice reflecție

Și ceea ce nu-i nici act, nici reflecție, e doar uimire și surpriză mereu născându-se în suflet, chiar când mâinile taie piatra sau meșteșugesc la războiul de țesut!

Cine-ar putea despărți credința de faptele sale, ori credința de ocupațiile-i zilnice?

Și cine ar putea să-și așeze în față orele vieții și să spună: „Acestea-s pentru Creatorul, iar acestea pentru mine însumi, acestea-s pentru sufletu-mi, iar acestea pentru trupul meu?”

Toate orele voastre aripi vă sunt și bat tăind spațiul de la un eu la altul.

Acel care nu-și poartă moralitatea decât ca pe un veșmânt de zile mari, mai bine să rămână gol,

Vântul și soarele nu-i vor străpunge pielea.

Ce lcare-și orânduie viața potrivit eticii, își întemnițează pasărea cântătoare într-o colivie.

Și chiar și ce mai liber cântec nu poate trece prin zăbrele și plase de sârmă,

Iar cel pentru care adorația este o fereastră, ce poate fi deschisă dar și închisă, acesta, cu siguranță, nu și-a vizitat încă locuința sufletului, ale cărui ferestre sunt deschise de dimineața până seara și de seara până dimineața.

Viața de fiecare zi este templul și religia voastră

Și când intrați înăuntrul ei luați cu voi întreaga-vă fire,

Luați cu voi plugul și forja și ciocanul și lăuta,

Toate lucrurile pe care le-ați modelat pentru nevoile ori pentru plăcerile voastre,

Fiindcă în vis nu vă puteţi înălţa deasupra desăvârşirii, nici cădea mai jos decât neizbânzile voastre.

Şi mai luaţi-i cu voi pe toţi oamenii

Pentru că în adoraţie nu vă puteţi înălţa mai sus decât speranţele lor, nici să vă coborâţi mai jos decât deznădejile acestora.

Şi dacă doriţi a-L cunoaşte pe Creator, nu vă preocupaţi de dezlegarea enigmelor.

Priviţi mai degrabă împrejurul vostru şi-L veţi vedea jucându-se cu copiii,

Priviţi marile spaţii şi-L veţi vedea mişcându-se cu norii, în fulgere braţele întinzându-şi peste pământ, căzând cu ploaia.

Priviţi şi Îl veţi vedea în flori surâzând, apoi sculându-se şi semne făcând cu mâinile în arborii mari.”

Iarăşi Almitra grăi: „Acum am dori să te întrebăm despre **Moarte.**”

Iar el începu:

„Aţi vrea să cunoaşteţi taina morţii?

Ci cum veţi afla-o, dacă nu căutând-o în inima Vieţii?

Bufniţa, cu ochii-i atotvăzători noaptea, în timpul zilei stă oarbă, neputându-şi dezvălui misterul luminii.

Dacă, într-adevăr, voiţi a contempla spiritul morţii, deschideţi-vă larg inima spre trupul vieţii,

Fiindcă viaţa cu moartea una sunt, cum mai sunt fluviul cu oceanul.

În adâncul speranţelor şi al dorinţelor se odihneşte tăcuta voastră ştiinţă despre viaţa de dincolo

Şi asemeni seminţelor visând sub zăpezi, inima voastră visează la primăveri.

Încredinţaţi-vă visurilor, deoarece în ele stă ascunsă uşa ce dă spre eternitate.

Frica voastră de moarte nu-i decât fiorul păstorului, când îngenunchează în faţa regelui său, a cărui mână i se va aşeza pe creştet, cinstindu-l.

Oare păstorul nu se bucură, înfiorându-se chiar, de faptul că va purta semnul regelui?

Totuşi, nu-i el mai atent la propriul său fior?

Pentru că, în fapt, ce-nseamnă a muri, dacă să nu rămâi gol în bătaia vântului şi a te topi în soare?

Şi ce-i, oare, a nu mai respira, dacă nu a elibera respiraţia mareelor sale neliniştite, pentru că astfel acesta să se poată înălţa şi mări într-o căutare, fără de piedică, a Creatorului?

Numai atunci când veţi sorbi din râul tăcerii veţi începe cu adevărat să cântaţi

Şi numai când veţi fiatins vârful muntelui, veţi începe cu adevărat să urcaţi

Şi numai când pământul vă va cere ce-i trupesc în voi, veţi dansa cu adevărat.”

Şi iată se făcu seară.

Şi Almitra, prezicătoarea, spuse:

„Binecuvântată fie această zi şi acest loc şi spiritul tău care a cuvântat.”

Iar el răspunse: „Eu am vorbit, cu adevărat? Nu am fost oare, asemeni vouă şi un ascultător?...”

După aceea coborî treptele templului și tot poporul îl urmă. Și, ajungând la corabia lui, se sui pe punte.

Și, din nou, întorcându-se spre mulțime, își înălță glasul și spuse:

„Oameni din Orphales, iată, vântul mă învață să vă părăsesc și chiar dacă graba mea este mai mică decât a vântului totuși trebuie să plec.

Noi, rătăcitorii, mereu în căutarea drumului cel mai singuratec, nu începem niciodată o zi acolo unde s-a terminat cea dinainte și niciodată răsăritul nu ne găsește unde ne-a lăsat apusul soarelui.

Chiar când pământul doarme, noi călătorim,

Fiindcă suntem semințele unei plante îndârjite și stă în maturitatea și bogăția inimii noastre să fim dați și răspândiți în vânt.

Puține au fost zilele-mi între voi, dar și mai puține cuvintele ce v-am spus.

Ci, dacă vocea-mi s-ar stinge în auzul vostru, iar dragostea-mi s-ar încetea în amintirea voastră, atunci aș veni din nou,

Dar, cu o inimă mai bogată și cu gura mai supusă spiritului.

Da, voi veni cu fluxul

Și chiar dacă moartea mă va ascunde și cea mai mare tăcere mă va acoperi, voi căuta iarăși înțelegerea voastră.

Și nu voi căuta în zadar.

Da, dacă ceea ce am grăit este adevărat, acest adevăr se va înfățișa, cu o voce mai clară în cuvinte și mai apropiate de priceperea voastră

Oameni din Orphales, acum plec, dus de vânt, dar nu înspre neant

Și dacă ziua de azi nu aduce împlinirea dorințelor voastre și a iubirii mele, fie ca ea, măcar, promisiunea unei alte zile să fie.

Năzuințele omului se schimbă, dar nu și dragostea sa, nu și dorința-i de a-și vedea iubirea împlinindu-i nevoile.

De aceea, să știți că din cea mai adâncă tăcere mă voi întoarce,

Iar ceața care se topește cu zorii, nelăsând pe câmpii decât roua, se va ridica și se va îngrămădi într-un nour, ca ploaie recăzând apoi pe pământ, cu nimic de ceață deosebindu-mă.

În tăcerea nopții am mers pe străzile cetății, iar spiritul-mi a pătruns în casele adormite

Și bătăile inimilor voastre erau în inima mea, suflarea voastră o simțeam pe chipul meu, pe toți cunoscându-vă.

Da, eu vă înțelegeam bucuriile și suferințele și, în timp ce dormeați, visele voastre – visele mele erau.

Și adesea stam între voi, asemeni unui iezer între munții pământului

Și vă oglindeam vârfurile și pantele arcuindu-se și chiar rătăcitele turme ale gândurilor și ale dorințelor voastre,

Iar către tăcerea mea soseau, asemeni unor pâraie, râsetele copiilor voștri și asemeni unor râuri, dorințele celor tineri.

Și când îmi atingeau adâncurile, pâraieșele și râurile nu-și încetau cântarea.

Dar a mai fost ceva cu mult mai plăcut decât râsul și cu mult mai mare decât dorința

Aceasta a fost nemărginirea din voi,

Omul vast în care, voi toți, nu sunteți decât celule și nervi

Acel om în cântecul căruia toate cântecele voastre nu sunt decât o tăcută vibrație.

Întru acest om nelimitat sunteți voi nelimitați,

Și, contemplându-l, pe voi vă contemplam iubindu-vă.

Fiindcă dragostea ce dimensiuni ar putea să atingă spre a nu fi cuprinsă în această uriașă sferă?

Ce viziuni, ce așteptări și ce presupuneri se pot ridica mai presus de orice zbor?

Ca un uriaș stejar acoperit cu flori de măr este omul cel vast în fiecare din voi.

Puterea lui vă ține legați pământului, parfumul său vă înalță în spațiu și cu netrecerea-i vă face nemuritori.

Vi s-a spus că, precum într-un lanț, sunteți la fel de slabi ca și cea mai slabă verigă a acestuia,

Dar lucrul e numai pe jumătate adevărat, pentru că sunteți de asemeni la fel de puternici ca și cea mai tare dintre verigile lanțului.

A vă potrivi celor mai mărunte dintre faptele voastre, seamănă cu a măsura puterea oceanului cu fragilitatea spumei valurilor sale,

Iar a judeca doar după trecătoarele slăbiciuni, e ca și când ați reproșa anotimpurilor eterna lor nestatornicie.

Da, sunteți asemenea unui ocean,

Și deși corăbii eșuate așteaptă fluxul pe țărmurile voastre, totuși, precum oceanul, nici voi nu vă puteți zori mareele.

Și sunteți asemeni anotimpurilor,

Și găsindu-vă în iarnă, vă tăgăduiți primăvara,

Dar aceasta, odihnindu-se în voi, surâde în ațipeala-i, nesupărându-se.

Să nu credeți că vă înșir toate acestea ca să vă spuneți unii altora: „Ne-a lăudat fără reținere, fiindcă nu a văzut decât binele din noi.”

Eu nu vă spun în cuvinte decât ceea ce voi înșivă cunoașteți în gânduri.

Și ce-i cunoașterea prin cuvinte dacă nu o umbră a cunoașterii fără cuvinte?

Gândurile voastre și cuvintele mele sunt undele unei memorii pecetluite, ce păstrează amintirile de ieri.

Și ale zilelor străvechi, când pământul nu știa nimic despre noi nici despre el însuși,

Precum și ale nopților în care pământul era chinuit de confuzii.

Înțelepții au venit la voi pentru a vă dăruia din înțelepciunea lor. Eu am venit spre a vă lua din înțelepciunea voastră.

Și iată că am găsit ceva mai important decât înțelepciunea. Este un spirit de foc, fără oprire crescând în voi din el însuși,

În timp ce, nepăsători la desfășurarea-i, deplângeți veștejirea zilelor voastre.

Aceasta e viața în căutarea vieții în trupurile care se tem de mormânt,

Dar aici nu-i nici un mormânt.

Acești munți și câmpiile sunt ca un leagăn, ca o trambulină.

Când treceți prin apropierea cimitirelor unde v-ați îngropat strămoșii, priviți-le bine și-i veți vedea pe copiii vosștri și pe voi înșivă dansând mână în mână.

Într-adevăr, adesea vă bucurați fără să vă dați seama de bucurie.

Alții au venit la voi cu făgăduieli aurite, pentru care voi le-ați dat bogăția, puterea și gloria.

Eu v-am dat mai puțin decât o promisiune și, cu toate acestea, voi ați fost cu mult mai generoși față de mine,

Fiindcă mi-ați dat cea mai arzătoare sete de viață.

Desigur că nu există un dar mai mare pentru un om decât acel care îi schimbă toate intențiile într-o gură însetată și întreaga-i viață într-o fântână,

Și în aceasta constă onoarea și recompensa mea,  
Fiindcă de fiecare dată când vin la fântână pentru a bea, găsesc apa vieții ea însăși însetată.  
Iar ea, adânc mă soarbe în timp ce o sorb cu nesaț.

Unii dintre voi m-au socotit prea mândru și prea reținut pentru a primi daruri.  
Într-adevăr, sunt destul de mândru pentru a primi recompense, nu însăși daruri  
Și deși m-am hrănit cu fructe sălbatice printre coline, atunci când voi m-ați fi voit alături de  
voi la masă,  
Și am dormit sub porticul templului atunci când voi m-ați fi adăpostit cu drag,  
Totuși, grija voastră afectuoasă față de zilele și nopțile mele a fost cea care dulce hrană a  
dat buzelor mele, iar somnul mi l-a încununat cu viziuni.

Binecuvântați fiți voi, mai ales că:  
Dăruieți mult și nu știți nicicum că dăruieți,  
Într-adevăr, bunătatea care se contemplă în oglindă, până la urmă se pietrifică,  
Iar o binefacere care se proclamă pe sine cu nume dulci devine rădăcina unui blestem.

Unii dintre voi m-ați crezut distant și amețit de propria-mi singurătate, Și ați spus: „Iată-l  
vorbind cu arborii pădurii și nu cu oamenii,  
Iată-l așezându-se singur în vârful colinelor și privindu-ne de sus cetatea.”  
E adevărat că m-am urcat pe coline și că am umblat în locuri mai depărtate,  
Cum ași fi putut, oare, să vă văd, dacă nu de la o mare înălțime, ori de la o bună depărtare?  
Și cum poți, într-adevăr, să fii aproape, dacă nu te ții, cât de cât, departe?

Iar alții dintre voi au strigat către mine, desigur nu în cuvinte, zicând:  
„Străine, străine, îndrăgostit de înălțimi de neatins, pentru ce rătăcești printre piscuri unde  
doar vulturii își așează cuiburile?  
La ce bun să tot cauți ceea ce nu-i de găsit?  
Ce furtuni vrei, oare, să prinzi în biata-ți plasă,  
Și ce păsări de ceață te fac să le urmărești până la cer?  
Vino și fii unul dinre ai noștri,  
Coboară aici și astâmpără-ți foamea cu pâinea noastră și setea ți-o stinge cu vinul nostru.”  
Da, în tăcerea sufletului lor au spus ei aceste lucruri,  
Dar dacă această tăcere a lor ar fi fost și mai profundă, ei ar fi înțeles că eu nu caut, de fapt,  
decât taina bucuriilor și a durerilor voastre.  
Și că nu urmăresc decât marele vostru Eu care cutreieră cerul.

Dar vânătorul era la rândul său cel vânat,  
Fiindcă multe dintre săgețile mele nu-mi părăsiseră arcul decât pentru a-mi căuta propriul  
piept.  
Și la fel, cel care zbura se și târa în același timp,  
Deoarece, când aripile-mi vâsleau larg desfăcute în soare, umbra lor pe pământ se târa, ca o  
broască țestoasă,  
Mai mult, chiar eu, credinciosul, în același timp, am fost sceptic,  
Pentru că deseori am pus degetul pe propria-mi rană, pentru a avea mai multă încredere în  
voi și o mai adâncă cunoaștere a voastră.

Da, cu această credință și cu această cunoaștere vă vorbesc,  
Voi nu puteți fi niște prizonieri ai corpului vostru, nici înlănțuiții caselor sau ai ogoarelor,

Ceea ce sunteți cu adevărat, locuiește mai presus decât munții și împreună cu vântul zboară sub cer,

Iar aceasta nu-i ceva care se târăște sub soare pentru a se încălzi, ori ceva ce sapă găuri în întuneric pentru a se apăra ascunzându-se,

Ci este un fapt de libertate, un spirit care acoperă pământul și frământă întregul ether.

Dacă aceste cuvinte sunt prea vagi, nu căutați mai mult a le lumina,  
Vag și neguros este începutul tuturor lucrurilor, dar nu și sfârșitul acestora,  
Și ați fi bucuroși să vă amintiți de mine ca de un început.  
Viața și tot ce e viu este conceput în adâncul cețos, iar nu în sclipirea cristalului.  
Și cine știe dacă însuși cristalul nu-i decât o ceață în destrămare?

Aceasta ați vrea, gândindu-vă la mine, să vă reamintiți:

Ceea ce pare mai slab și mai tulburător în voi, sunt în fapt lucrurile cele mai puternice și care vă determină ființa.

Nu-i oare respirația cea care v-a crescut și v-a învățat oasele?

Și nu-i, oare, un vis pe care nici unul dintre voi nu-și amintește să-l fi visat, cel care a zidit această cetate, cel care a dat formă la tot ce se găsește în ea?

Dacă ați putea vedea numai mările acestei respirații, nu ați dori să mai vedeți nimic altceva.

Iar dacă ați putea auzi murmurul visurilor, nu ați voi să mai ascultați nici un alt sunet.

Dar voi nu vedeți, nici nu auziți și e bine așa.

Vălul care vă acoperă ochii va fi ridicat de mâinile care l-au țesut,

Și argila care vă astupă urechile va fi străpunsă de către degetele, aceleași, care v-au închis auzul.

Și veți vedea,

Și veți auzi.

Totuși nu vă veți plânge nicicum că ați cunoscut orbirea, nici nu veți regreta de a fi fost surzi,

Fiindcă, în acea clipă chiar, veți cunoaște scopul învăluit al tuturor lucrurilor,

Și veți binecuvânta întunericul așa cum ați dori să binecuvântați lumina...”

După ce a spus aceste cuvinte, privi împrejurul său, văzu pilotul corăbiei cu mâinile pe bara cârmei, cu ochii când la pânzele umflate de vânt, când în depărtare,

Și atunci spuse:

„Răbdător, o, prea răbdător este căpitanul corăbiei mele,

Iată, vântul suflă și pânzele freacă,

Cârma însăși își cere direcția,

Totuși, calm, căpitanul îmi respectă tăcerea.

Și acești marinari, care au auzit huietul celei mai întinse mări, ei înșiși m-au ascultat cu răbdare.

Acum, însă, mai mult nu vor aștepta,

Sunt gata.

Iată, fluviul a atins marea și încă o dată această interminabilă mamă își strânge fiul la piept.

Rămas bun, oameni din Orphales!

Această zi s-a sfârșit.

Ea se închide peste noi, precum nufărul peste propriu-i mâine:

Ceea ce ni s-a dat aici, veșnic păstra-vom însuflet.

Iar dacă nu-i de ajuns, va trebui ca din nou să ne-adunăm și împreună mâinile noastre să le întindem spre Cel care-mparte.

Nu uitați, așadar, că eu voi reveni printre voi.

O clipă din clipă, doar, va fi de-ajuns ca doru-mi să strângă praf și spumă, spre închegarea unui alt corp,

O clipită, doar, un moment de repaos în respirarea vântului și, iarăși, o altă femeie mă va zămisli.

Rămas bun, vouă și tinereții pe care cu voi am trăit-o.

Parc-a fost ieri, într-un vis întâlnindu-ne.

Da, voi ați cântat singurătății mele, iar eu din aspirațiile voastre am înălțat un turn până la cer.

Ci, iată, acum somnul nostru-a fugit, visul s-a spulberat, iar ceața zorilor departe-i.

Amiaza cade peste noi, semi-trezia s-a destrămat în lumina zilei și, iată, trebuie să ne despărțim.

Dar dacă, vreodată, într-un târziu de amintire ne vom reîntâlni, atunci iarăși ne vom bucura, iar voi îmi veți șopti un cântec și mai adânc.

Și dacă mâinile noastre într-un alt vis se vor întâlni, vom înălța împreună un alt turn până în miezul cerului...”

Spunând acestea, el făcu un semn marinarilor și pe dată ei ridicară ancora, dezlegară din otgoane corabia și o îndreptară spre Răsărit.

Atunci un strigăt veni dinspre mulțime, ca dintr-o singură inimă, ridicându-se în amurg, alergând peste mare asemeni unei înalte chemări de trompetă.

Singură Almitra ședea în tăcerea de piatră, urmărind cu privirile corabia până ce se topi în ceață,

Și încă, după ce toată mulțimea se răspândise, ea rămase acolo, pe dig, repetându-și în suflet cuvintele lui:

„O clipită doar, un moment de repaos în respirarea vântului și, iarăși, o altă femeie mă va zămisli...”